

ΜΠΑΡΜΠΑΤΣΑΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ, 2022

Στους συναδέλφους μου στην Δομή Κουτσόχερου Λάρισας.

Στους συμμαθητές μου στην σχολή.

Στον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θέμα είναι τώρα τι λες.

Καλά φάγαμε, καλά ήπιαμε.

Καλά τη φέραμε τη ζωή μας ως εδώ.

Το θέμα είναι τώρα τι λες.

Μανώλης Αναγνωστάκης.

Η Μαρία Μπαρμπατσάλου γεννήθηκε στην Λάρισα και κατοικεί στην Καρδίτσα. Είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής του ΔΠΘ και του Τμήματος Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ. Είναι κάτοχος Postgraduate Diploma στο Εκπαιδευτικό Δράμα και στο Θέατρο στην Εκπαίδευση του Trinity College of Dublin. Παρακολουθεί το μεταπτυχιακό πρόγραμμα Δημόσιας Ιστορίας στο ΕΑΠ. Είναι ιδρυτικό μέλος του Πολιτιστικού Εργαστηρίου Καρδίτσας για το Δράμα και το Θέατρο στην Εκπαίδευση ΡΟΔΑ ΚοινΣΕπ

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6977395903

Email: mariabarbat@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Ανθή Τσιρούκη.

Το θεατρικό έργο *Άλλη μέρα* της Μαρίας Μπαρμπατσάλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

- Χάρης, υπάλληλος Υπουργείου, 35 ετών.
- Στέλλα, εργαζόμενη σε ΜΚΟ, 26 ετών
- Παργουάνα, αφγανή πρόσφυγας, 14 ετών.
- Μαλαλάι, μικρή αδελφή της Παργουάνα, 7 ετών.

Περίληψη

Ο Χάρης, δημόσιος υπάλληλος, με τακτοποιημένη ζωή, μετατάσσεται στην υπηρεσία του Υπουργείου, σε μία προσφυγική δομή. Εκεί γνωρίζει την Στέλλα, εργαζόμενη σε ΜΚΟ, και τους ανθρώπους που φιλοξενούνται στην δομή. Η επαφή του με αυτόν τον καινούργιο κόσμο τον φέρνει αντιμέτωπο με ισχυρά διλήμματα....

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Εσωτερικό κοντέινερ σε μία προσφυγική δομή στην Ελλάδα. Φθινόπωρο. Μουντός καιρός με αναλαμπές ηλιοφάνειας. Βοητό από μύγες. Μία αφίσα της Ύπατης Αρμοστείας κολλημένη στο εσωτερικό της πόρτας, με στίγματα από νεκρές μύγες και την μία πλευρά να κρέμεται. Ένα μικρό γραφείο με δύο καρέκλες εκατέρωθεν. Ο Χάρης, άνδρας 35 ετών, κάθεται μόνος στην μία πλευρά, μπροστά σε ένα ανοιχτό λαπ τοπ και μία στοίβα χαρτιά. Μιλάει στο κινητό)

Χάρης: Ναι κύριε Διοικητά. Όπως είπαμε μέχρι τις μία. Ναι.. ναι.. Θα το χω έτοιμο. Στο μειλ. Όχι..Δεν θα σας ενο...*(συνειδητοποιεί ότι ο συνομιλητής του έχει κλείσει το τηλ. Το αφήνει) χλήσω... (σκύβει στα χαρτιά και υπογραμμίζει κρατώντας έναν χάρακα) Τζαμσίντι Χαρούν του (μουρμουρίζει ακατάληπτα) 1.1.1991 αριθμός δελτίου 45111, αριθμός υπόθεσης 118231, πατέρα, Τζαμσίντι... (μουρμουρίζει ακατάληπτα) 1.1.1989, μητέρα, Τζαμσίντι (μουρμουρίζει ακατάληπτα σε πιο γρήγορο ρυθμό) Τζαμσίντι ένα, Τζαμσίντι δύο, ...πέντε...δώδεκα. Όχι δεν γίνεται, κάποιο λάθος έγινε. Δεν μπορεί. Δεν είναι ούτε τριάντα. Πόσα παιδιά πρόλαβε κι έκανε.*(γυρνάει σελίδα)* Κι είναι κι άλλα στη σειρά. Όχι, όχι. Κάπου κάτι χάθηκε. Δεν γίνεται. Αυτοί είναι ανήλικοι, πιτσιρίκια. Δεν μπορεί να χουν παιδιά.*(Χτυπάει το κινητό)* Το κεφάλι μου. *(Διώνχει τις μύγες με σπασμωδικές κινήσεις)* Μακριά....Ξουτ Ξουτ *(Το κινητό συνεχίζει να χτυπάει επίμονα. Το σηκώνει ενώ με το άλλο χέρι παλεύει με τις μύγες.)* Έλα Εύα..*(στις μύγες)* Ξουτ Ξουτ...Μακριά..Όχι ρε Εύα Καλά ΚΑΛΑ είπα.*(Σηκώνεται ψάχνοντας να βρει σήμα. Οι μύγες τον ακολουθούν ή νομίζει πως τον ακολουθούν)* Δεν έχει σήμα εδώ. ΚΑΛΟ ΣΗΜΑ. *(Χοροπηδάει και κουνάει το ένα χέρι για να αποφύγει τις μύγες)* ΜακριάΑΑ. Εύα μωρό μου. Δεν φωνάζω εσένα. Όχι. ΔΕΝ ΦΩΝΑΖΩ. *(η μάχη με τις μύγες εντείνεται)* Εύα ΚΛΕΙΣΕ. Καλά είμαι, σου λέω. Καλημέρα. Κι εγώ. Το..το.. από...από..γευμα. *(εγκαταλείπει, πέφτει εξουθενωμένος στην καρέκλα, προσπαθεί να ρυθμίσει την αναπνοή του. Ηρεμεί)* Πάμε πάλι.*(Σκύβει στα χαρτιά)* Τζαμσίντι 1.1.1989 ένα, Τζαμσίντι 1.1.1990 δύο, ...τρία...πέντε.. Δεν μπορεί, έχει γίνει διπλή εγγραφή. *(Χτυπάει ξανά το κινητό.)* Άσε μας ρε Εύα. *(Μέσα από τα δόντια)* Συγνώμη..'.. Τζαμσίντι ..*(φωνές παιδιών πλησιάζουν)* Όχι ρε γαμώτο..Τζα..τζα μσι *(Δυσκολεύεται)*..Φτού..*(συλλαβίζει)* Τζα...μσι...ντι *(καθαρά)* Τζαμσίντι τρία πέντε....δεκα...*(κραυγές παιδιών πολύ έντονες στο παράθυρο)* δεκαπέντε.... είκοσι *(μια μπάλα χτυπά με θόρυβο στο τζάμι)* Φτού και..Ε ΟΧΙ Αυτό πάει πολύ! *(σηκώνεται, παίρνει βαθιά ανάσα, δυσκολεύεται, βγάζει ένα σπρέι από την τσέπη του)**

παντελονιού του και εισπνέει μία φορά, ανοίγει την πόρτα, απευθύνεται στα παιδιά)
Go...Go...Μακριά...Μακριά...

Φωνές παιδιών: (τραγουδιστά) Φρέντ...Μάι
φρέντ...Μίστερ...Χαμπίμπι...Ντοντ γιόου Φρέντ..Ει Φρέντ..

Χάρης: Go..Είπα ΜΑΚΡΙΑ ..

Φωνές παιδιών(πλησιάζουν περισσότερο): Φρέντ Μάι Φρέντ Γιάλα Γιάλα Γκουντ
Γκούντ Γιάλα

Χάρης: Μη! Μη! ΜακριΑΑΑ(η μπάλα του έρχεται στο κεφάλι)

Χάρης: Βρομόπαιδα ΜΗΗΗ(αρπάζει την μπάλα, σημαδεύει και ετοιμάζεται να την
ρίξει. Πετραδάκια πέφτουν πάνω του ενώ οι φωνές των παιδιών μια πλησιάζουν, μια
απομακρύνονται)

Μια γυναικεία φωνή απευθυνόμενη στον Χάρη: What are you doing here!

Χάρης: (ξαφνιάζεται, του πέφτει η μπάλα από τα χέρια) Ε;

(Εμφανίζεται η Στέλλα, ηλικία γύρω στα 26, με ελαφρά σκισμένο τζιν, σκούρο
μακρυμάνικο μακό και χακί γιλέκο με στάμπες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Φοράει ένα
διακριτικό σκουλαρίκι στην μύτη)

Στέλλα: Stop! Stop it right now!

(Ο Χάρης παγώνει)

Στέλλα: (στα παιδιά, τρυφερά) Go, go to the safe children space. I am coming.
Mohi is there. Χάντε Μαλαλάι, Παρβάννα, Σάμι...Χάντε..(οι φωνές των παιδιών
απομακρύνονται. Ακούγονται αποσπασματικά Εστέλα γκουντ. Εστέλα σοκολάτα) (στον
Χάρη) What are you doing Are you crazy

Χάρης: Ε; (αρχίζει και αναπνέει κοφτά, σπασμωδικά. Χάνει την ανάσα του) Θεέ μου!

Στέλλα: Επ! Επ! Cool. Ήρεμα. Χαλάρωσε. Βαθιά ανάσα. Έτσι. Έτσι μπράβο.

(Ο Χάρης βγάζει το σπρέι και αρχίζει να ρουφάει με δύναμη. Η Στέλλα του χαϊδεύει
απαλά την πλάτη. Ο Χάρης τραβιέται ανεπαίσθητα.)

Στέλλα: Καινούργιος;

(Ο Χάρης κουνάει το κεφάλι καταφατικά ενώ παίρνει βαθιές ανάσες)

Στέλλα: Πρώτη μέρα;

Χάρης (το ίδιο καταφατικό κούνημα του κεφαλιού ανάμεσα στις βαθιές ανάσες)

Στέλλα: Υπουργείο;

Χάρης: *(το ίδιο)*

Στέλλα: Έτσι εξηγείται. Κατευθείαν στα βαθιά.

Χάρης: *(φαίνεται να βρίσκει την ανάσα του)* Ναι.

Στέλλα: Τι σου φταιζαν μωρέ τα πιτσιρίκια; Να παίζουν θέλουν κι αυτά.

Χάρης: Ποια πιτσιρίκια; Τα δεσ πόσα ήταν; Σα δαιμονισμένα όρμηξαν. Δεν ήξερα από από πού, από πού..τι να κάνω; Και τα μάτια έετσι γουρλωτά πάνω μου. Τα δόντια μαύρα. Πως ανοίγουν τα στόματα. Και φτύνουν. Φτύνουν μαυρίλα. *(Βάζει πάλι το σπρέι στο στόμα και ρουφάει. Βαθιά ανάσα)* Σα σκυλιά.

(Η Στέλλα γυρνάει την πλάτη. Πάει να φύγει)

Χάρης: *(Την πιάνει από το χέρι)* Λίγο...Ακόμη.

(Η Στέλλα γυρνάει και κάθεται στο πεζούλι, μπροστά στην ανοικτή πόρτα του κοντέινερ. Δίπλα της κάθεται και ο Χάρης. Κρατάει μία απόσταση)

Χάρης: Να..συγνώμη Δεν ξέρω τι είπα. ..τι έκανα. Αλλά συγνώμη.

Στέλλα: Σκυλιά ε; Μοσαβι Παρβάνα, ο πατέρας της πνίγηκε σε ναυάγιο. Μοσάουι Μαλαλάι, η μητέρα της με αντικαταθλιπτικά, πέντε παιδιά, κοιμάται όλη μέρα και την χτυπάει. Τζαμσίντι Σάμι, ο αδελφός του με κομμένο πόδι από βόμβα.

Χάρης: Δεν το ξερα..

Στέλλα: Its ok.

(Γιάση)

Χάρης: *(μουρμουρίζει)* Τζαμσίντι Σαμίμ του Χαρούν και της Φάραχ, 1.1.2014, θήλυ, αριθμός δελτίου 11..

Στέλλα: *(γελάει)*

Χάρης: Τι πάλι; Τι έκανα;

Στέλλα: Το ξερα. Το ξερα. Έμπλεξες με τους Τζαμσίντι.

Χάρης: *(πιο δυνατά)* Τζαμσίντι Φατίμα του Αμπντουλάχ και της Σαμίμ...ημερομηνία γέννησης 1.1.2001 Τζαμσίντι Σούκρα..

Στέλλα: *(συνεχίζει να γελάει)* Μη..μη..

Χάρης: *(ακόμα πιο δυνατά)* του Αμπντουλαχ και της...*(παρασύρεται κι αυτός από το γέλιο της Στέλλας)*

Στέλλα: *(γελεί όλο και πιο δυνατά)* Μη.. σταμάτα Σε παρακαλώ.

Χάρης: *(παίρνει βαθιά ανάσα)* Αχ Ωραία.

Στέλλα: Τι;

Χάρης: Ωραία που γέλασες. Έχεις τόσο άσπρα δόντια. Φώτισε. Λίγο.

Στέλλα: *(τον κοιτάει)* Για καψόνι στο κανε.

Χάρης: Ποιο; Ποιος;

Στέλλα: Ο Διοικητής. Αυτό με τους Τζαμσίντι. Το ξερα... Το λεγα, το λεγα στα παιδιά και δεν με πίστευαν. Έτσι κάνει σε όλους τους καινούργιους. Introduction. Από τις οργανώσεις την έμαθε την λέξη και την πιπιλάει. Νομίζει ότι είναι ακόμα στον στρατό.

Χάρης:*(μιμείται την φωνή του Διοικητή)* Κε Σταυρίδη Καλώς ήλθατε κοντά μας. Ο ρόλος μας εδώ είναι σημαντικός. Ηλθαμε για να συνδράμουμε στην ένταξη αυτού του πληθυσμού. Αυτοί οι μετανάστες χμ πρόσφυγες. Είναι απαραίτητο να υπάρχουν όροι και όρια. Είμαστε η επαφή τους με τον δυτικό πολιτισμό. Εκπροσωπούμε την Ελλάδα. Θέλω αυτό να το λάβετε σοβαρά υπ όψη . Με την στάση μας, με την συμπεριφορά μας. Να το θυμάστε αυτό. Είμαστε σύμφωνοι;

Στέλλα: Μμμμ ξινός. Ήρθε η μαυρίλα του και μας πλάκωσε.

Χάρης: *(διστακτικά)* Δεν ξέρω...Εμένα καλός μου φάνηκε.

Στέλλα: *(τον ακουμπάει ελαφρά στο πόδι)* Είναι νωρίς ακόμα. Θα καταλάβεις.

(Παύση)

Στέλλα: Κοίτα..Κοίτα...

Χάρης: Τι; Που;

Στέλλα: Εκεί. Μέσα απ την τρύπα της σημαίας. Τα σύννεφα.

Χάρης: Ναι..ναι..εκεί Τα είδα κι εγώ το πρωί πάνω από το βουνό. Ένα...Ένα..

Στέλλα: Άλογο.

Χάρης: Άλογο...

Στέλλα: Πάει..Έφυγε..Χάθηκε στον κάμπο.

Χάρης: Έτσι είναι τα άλογα. Δεν στέκονται. Φεύγουν.

Στέλλα *(χαμογελάει)* Πάω και εγώ τώρα στα παιδάκια μου. Θα τον έχουν τρελάνει τον συνάδελφο μόνον του τόση ώρα.

Χάρης: *(σηκώνεται)* Ευχαριστώ.

Στέλλα: Τίποτα. Στέλλα, εργαζόμενη. ΜΚΟ.

Χάρης: Χάρης, Υ..

Στέλλα: Υπουργείο...τα παμε. Καλημέρα Χάρη.

Χάρης: Καλημέρα Στέλλα. Μην χάνεσαι.

Στέλλα: Και να θελεις..Εδώ τριγύρω..

Χάρης: Δεν καταλαβαίνω.

Στέλλα: (γελάει) Συνθηματικό εδώ του κάμπ. Αν με χρειαστείς ξέρεις που θα με βρεις. Εδώ τριγύρω...

Χάρης: Εδώ τριγύρω...(χαμογελάει)

Στέλλα: (κάνει να φύγει) Ε που σαι και με τη λίστα μη μασάς. Στείλτη όπως είναι δεν θα καταλάβει μία.

Χάρης: Πάλι δεν καταλαβαίνω..

Στέλλα: Στον Διοικητή ντε..Που σου δωσε να του φτιάξεις τη λίστα;

Χάρης: Ναι;

Στέλλα: Στείλτην όπως είναι..Δεν θα καταλάβει μιαα(φωνάζει καθώς απομακρύνεται)

Χάρης:(χτυπάει το τηλ) Έλα Εύα. Μην ανησυχείς. Όλα καλά. ΚΑΛΑ. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΛΑ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Εσωτερικός χώρος ο ίδιος. Έξω χιονίζει. Τα τζάμια θολά. Το κλιματιστικό δουλεύει με βόμβο. Ο αέρας βαρύς, αποπνιχτικός. Ένα κοριτσάκι επτά χρονών κάθεται στο γραφείο του Χάρη και ζωγραφίζει. Τα πόδια του γυμνά σε σαγιονάρες. Ανοίγει η πόρτα. Μια χιονόμπαλα σκάνει στο πρόσωπο του κοριτσιού. Εμφανίζεται η Στέλλα)

Στέλλα: Βρε μαιμουδίτσα εσύ είσαι; Αχ μη μου κλάψεις τώρα! Έλα, έλα να σε σκουπίσω.

(Μπαίνει ο Χάρης)

Στέλλα*(στον Χάρη)*: Πιάσε γρήγορα χαρτί και εκείνο το γιλέκο.

Χάρης:*(ενώ εκτελεί μηχανικά τις οδηγίες της Στέλλας)* Τι έγινε;

Στέλλα: *(ενώ σκουπίζει την μικρή)* Μια στραβή. Γι άλλον πήγαινε αλλά δεν μου κανε την χάρη *(του κλείνει το μάτι)*

(Η μικρή ξεφεύγει από την αγκαλιά της Στέλλας, πηγαίνει αγκαλιάζει σφιχτά τον Χάρη, γυρνάει στην Στέλλα, της βγάζει την γλώσσα, χαμογελάει, τρέχει στην πόρτα και εξαφανίζεται)

Χάρης: *(αμήχανα σα να προσπαθεί να καθαρίσει τον λαιμό του)* Εχ..Εχ..

Στέλλα: Πολλά κονέ με τους Τζαμσίντι βλέπω...

Χάρης: Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις.

Στέλλα: Όπα, Όπα, Μην κλειδώνεις ρε παιδάκι μου με το παραμικρό. Δεν παίζεται εδώ έτσι το παιχνίδι.

Χάρης: Συγγώμη..Δεν ήθελα ...Απλώς δεν καταλαβαίνω.

Στέλλα: Η μικρή ντε, είναι εγγονή του μεγάλου Τζαμσίντι..

Χάρης: Αυτού που φωνάζει, του μαυριδερού..

Στέλλα: Αυτού που τους οργανώνει, του αρχηγού.

Χάρης; Εγώ δεν ήξερα..Πρώτη φορά την έβλεπα. Ήταν εδώ έξω από την πόρτα με τα γυμνά ποδαράκια και γρατζουνούσε την πόρτα σα γατί. Έτρεμε.

Στέλλα: Μπράβο ρε Χάρη! Κόλλα το! Είσαι σπαθί!

Χάρης : (χαμογελάει και προσπαθεί λίγο άτονα και σπασμωδικά να ακολουθήσει την ορμή του χεριού της Στέλλας)

Στέλλα: Ο Δίκας το ξέρει ότι τους βάζεις μέσα;

Χάρης; Ποιός;

Στέλλα: Αχ Χάρη! Ο..(την διακόπτει ο ήχος του τηλεφώνου του Χάρη)

Χάρης: (στο τηλέφωνο)Μάλιστα κε Διοικητά. Αύριο στις δέκα. Τις έχω έτοιμες. Καλή συνέχεια (το τηλέφωνο κλείνει. Στο κλειστό τηλέφωνο συνεχίζει χαμηλόφωνα) κε Διοικητά.

Στέλλα: Μάλιστα κε Διοικητά! Στις διαταγές σας κε Διοικητά! Τα σέβη μου κε Διοικητά! Πάντα δούλος σας κε Διοικητά! Ρε τον Δίκα! Κλαρίνο σας έχει

Χάρης: (μέσα απ τα δόντια) Σταμάτα...Δεν είναι έτσι..

Στέλλα; Όπα! Όπα! Cool Μην το κάνεις αυτό! Πως γίνεται έτσι μεμιας ο λαιμός σου σα παντζάρι. Oh my God Θα σιάσει.

Χάρης: Οχι! Δεν είναι τίποτα. Έτσι συμβαίνει...Καμιά φορά...Σπάνια...Μην το κοιτάς, σε παρακαλώ, Περνάει... (Ηρεμεί) Προσπαθεί κι αυτός. Γιατί τον λέτε Δίκα;

Στέλλα; Εδώ μέσα όλους κάπως τους λένε. Μόλις περάσεις αυτήν την πύλη, σαν ακτινογραφία είναι, φαίνονται όλα τα μέσα σου και έτσι αλα σουα, αλα ντούε, αλα τρε, έρχεται και κολλάει το όνομα πάνω σου και δεν βγαίνει με τίποτα.

Χάρης: Σφραγίδα....

Στέλλα: (χαμογελάει) Δεν είναι τίποτα. Το συνηθίζεις κι αυτό. Ο Δίκας λοιπόν.. Δε σου μοιάζει σα να χει καβαλήσει το άλογο και να ετοιμάζει έφοδο να πάρει την Πόλη απ τους αλλόθρησκους, με μια στρατιά ποντίκια; Μη γελάς. Με τα στραβά ποδαράκια και το μυτερό πηγούνι. Πώς να τον λέμε; Ναπολέοντα; Έτσι μίζερος που ναι Δίκας και πολύ του είναι. Τον μαλάκα!

Χάρης: Μη Στέλλα..Σε παρακαλώ..Δεν θέλω εδώ μέσα....

Στέλλα: Οκ Στις διαταγές σας λοιπόν. Μη μου πάθεις πάλι τίποτα (του κλείνει το μάτι)

Χάρης: Ευχαριστώ. ...Και σε σενα πως σε φωνάζουν;;

Στέλλα: Α Εμένα. Απλώς Εστέλλα. (υποκλίνεται) Το αστέρι του κάμπ. Φωτίζει τα σκοτάδια, λύνει τα μυστήρια και βάζει τις διαχωριστικές γραμμές. Η Εστέλλα και ο ..(δείχνει τον Χάρη)

Χάρης: Ο...

Στέλλα: Αυτό είναι το θέμα. Ποιος είσαι Χάρη; Μπερδεύεις..Δύσκολη υπόθεση, σηκώνει καφέ. Κερνάς; Κερνάς. (σηκώνεται με φόρα, ανακατεύει τον πάγκο δίπλα στο ψυγείο, ανοίγει το ψυγείο) Ουάου Πεντακάθαρο, τακτοποιημένο,, ταπεράκι καλά κλεισμένο χωρίς ζουμιά..Που να δεις το δικό μας.(κλείνει με φόρα το ψυγείο. Στον Χάρη) Καφές;

Χάρης: Δεν έχω..Δεν πίνω..Το στομάχι...

Στέλλα: Αχα..Εστω ξεροσφύρι..Λοιπόν;

Χάρης: Δεν καταλαβαίνω. Ποιον ενδιαφέρω εγώ;

Στέλλα: Εμένα ...και όλους. Είσαι περίεργο φρούτο Χάρη. Δεν σε πιάνω ακόμα. Δεν κάνεις πηγαδάκια με τους άλλους. Δεν βρίζεις τον Δικα πίσω από την πλάτη του.. Πήγες και έδωσες νερό στον Σομαλό, όταν ούρλιαζε μπροστά στην πόρτα του Υπουργείου, fuck Greece, fuck Europe και ο λαιμός σου πάλι έγινε κόκκινος σαν παντζάρι.

Χάρης: Πνιγόταν...

Στέλλα: Δεν είναι η πρώτη φορά. Θέλει διαβατήρια να φύγει.Λοιπόν;

Χάρης: Τι λοιπόν; Είμαι εδώ και κάνω την δουλειά μου.

Στέλλα: Τη δουλειά σου; Να ετοιμάζεις τις λίστες του Διοικητή που μπορεί και να τους πετάνε έξω απ το καμπ, και μετά να τους δίνεις από μια κουβερτούλα κι ένα γαλατάκι για το καλό κατευόδιο και να πας ήσυχος το βράδυ στο κρεβατάκι σου; Υπουργείο, Ευρώπη και δικαιώματα, μη χέσω. Είσαι καλά εσύ μ αυτό Χάρη; Είσαι καλά;

Χάρης: Σταμάτα Στέλλα. Όχι αυτό πάλι. Σε παρακαλώ. Μην φωνάζεις. Δεν μπορώ άλλο.. Όλοι εδώ μέσα φωνάζετε, ζητάτε, πυροβολάτε. Εσύ, ο Διοικητής, αυτοί. Έρχονται απέξω και βαράνε με γροθιές την πόρτα. Ανοίγω και φτύνουν με δύναμη άγνωστες λέξεις πάνω μου. Οι γυναίκες κατεβάζουν την μαντήλα και μου καρφώνουν μάτια σκληρά σαν κατάρες. Και μετά..

Στέλλα: Βία και πόλεμος Χάρη. Welcome to the reality.

Χάρης: Και μετά.. Και μετά..

Στέλλα: Βία και πόλεμος αγόρι μου. Αυτό είναι όλο.

Χάρης: Άκουσέ με..Μη με διακόπτεις. Ο Τζαμσίντι τραβάει την γυναίκα του απ την μαντήλα, χτυπάει το παιδί του στο κεφάλι..Τα αφήνουν να κυλιούνται ξυπόλυτα στο χιόνι...Αυτός ο Τζαμσίντι..Τον βλέπω την νύχτα στον ύπνο μου, με μυτερά δόντια, σαν άγριο ζώο.

Στέλλα: Αυτός ο Τζαμσίντι, το άγριο ζώο που λες, πήρε στην πλάτη του ένα ολόκληρο χωριό για να το σώσει απ τους Ταλιμπάν. Την γυναίκα του την βίασαν στην σειρά και από τότε δεν μπορεί να σταθεί πουθενά και πετάει την μαντήλα. Αυτός ο Τζαμσίντι είδε να γδέρνουν μπροστά του τον μεγάλο του γιό και του δωσαν να φάει την καρδιά του. Καταλαβαίνεις τώρα;

(μικρή παύση)

Χάρης: Τώρα τα μάτια σου λάμπουν. Λάμπουν πολύ.

Στέλλα; Αυτό ήταν. Τώρα ξεκαθάρισε. Είσαι απλά τρελός..

Χάρης: Όχι, όχι Στέλλα. Με παρεξήγησες.. Προσπαθώ να καταλάβω. Είναι όλα τόσο περίεργα και ξένα. Αλλιώς τα περίμενα. Με τις φωνές ζαλιζομαι, θολώνω. Όλοι μου φαίνεται να χουν δικιο και κανέννας δεν έχει. Όμως τώρα που έλαμψαν τα μάτια σου, κάτι σα να ξεκαθάρισε..

Στέλλα: Είναι που αυτό το ξέρω . Αν δεν δαγκιώσεις και αρπάξεις στον πόλεμο θα πας σαν αρνί σφαγμένο..Είσαι νεκρός.

Χάρης: Έχεις κι εσύ ζήσει..;

Στέλλα: Όχι. Όχι έτσι.

Χάρης: Στέλλα, είσαι καλά; Θες να ..;

Στέλλα: Οχι! Και δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα. Το θέμα μας είσαι εσύ Χάρη. Δεν μπορείς εδώ μέσα να πατάς σε δυό βάρκες. Όλα φαίνονται αργά ή γρήγορα. Πρέπει να διαλέξεις καλέ μου. Its your choise.

Χάρης: Θέλω να κάνω ήσυχα την δουλειά μου.

Στέλλα: Αυτό ξέχνα το. Είσαι εδώ τώρα.

(Παύση)

Χάρης: Χιονίζει ακόμα...

Στέλλα: Ήσυχα..

Χάρης: Σιωπηλά..

Στέλλα: Έτσι θα πάει σήμερα. Δεν θα πατήσει κανέννας. Κοιμούνται, κοιμούνται βαθιά, όσο αντέχουν.

Χάρης: Όταν λιώσει όμως...

Στέλλα: (τον κοιτάει εξεταστικά) Όταν λιώσει;

Χάρης(κατεβάζει τα μάτια) Δεν ξέρω.

Στέλλα: Ξέρεις Χάρη.

(Παύση)

Στέλλα: *(ανακατεύει τα χαρτιά που βρίσκονται στο γραφείο)* Η μικρή τα ζωγράφισε;

Χάρης: Μαζί.

Στέλλα: Όμορφα είναι.

Χάρης: Ευχαριστώ.

Στέλλα: *(γελάει)* Τα πόδια μόνο..

Χάρης: *(χαμογελάει)* Εκεί την πατάω πάντα. Τα παλεύω χρόνια και στο χαρτί και στο ξύλο.

Στέλλα: Πως κι έτσι;

Χάρης: Όταν ήμουν μικρός, στα χωράφια, με τα πόδια καρφωμένα στη λάσπη, ένα αεράκι σηκωνόταν ξαφνικά. Σήκωνα το κεφάλι κι έβλεπα άλογα να καλπάζουν στον κάμπο. Τα πόδια δεν πατούσαν κάτω, έφευγαν στον ουρανό. Προσπαθώ από μικρός να τα πετύχω. Έπιασα το βλέμμα, το σώμα αλλά τα πόδια μου ξεφεύγουν πάντα. Μένουν ξερά και κοικαλωμένα.

Στέλλα: *(συνεχίζει κι ανακατεύει τα χαρτιά. Διαλέγει ένα)* Επ κοίτα αυτό..

Χάρης: Ε..Εχεις δίκιο. Σαν κάτι να..

Στέλλα: Σαν κάτι να κινείται..

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ίδιος χώρος. Λίγες μέρες μετά. Ηλιόλουστη μέρα. Στο γραφείο, απέναντι ο ένας στον άλλον, ο Χάρης και η Παργουάνα, αφγανή 14 ετών. Ο Χάρης έχει μπροστά του ένα βιβλίο και η Παργουάνα χαρτί και μολύβι)

Χάρης: *(με τα μάτια στο βιβλίο)* Α και Β Αβγό και Α και Υ Αφ Αυτοκίνητο. Γράψε Παργουάνα. Πρώτα Αβγό. Έλα..

Παργουάνα: ΔενΔεν..

Χάρης: Έλα Παργουάνα προσπάθησε. Κράτα καλά το μολύβι. Με τα δύο. Αυτά τα δάχτυλα. Έτσι.

Παργουάνα: Δεν θέλω.

Χάρης: Βρε καλό μου κορίτσι. Εσύ δεν με πλησίασες; Εσύ δεν μου ζήτησες να κάνουμε μαθήματα για το σχολείο; Έλα, σε λίγο θα ξεκινήσει η δουλειά.

Παργουάνα: Δεν θέλω αυτά τα ελληνικά. Θέλω άλλα. Αυτά που λένε έξω. Να μην είμαι refugee.

Χάρης: Μιλάς πολύ καλά την γλώσσα. Να μάθεις να γράφεις και να διαβάζεις πρέπει. Το βιβλίο αυτό μου το έδωσε η φίλη μου, η Εύα. Είναι δασκάλα, ξέρει.

Παργουάνα: Δεν..δεν..

Χάρης: Προσπάθησε σε παρακαλώ.

Παργουάνα: Δεν μπορώ. Πονάει το χέρι.

Χάρης: Άνοιξε και κλείσε έτσι τα δάχτυλα και θα περάσει.

Παργουάνα: Πονάει πάντα.

Χάρης: Το χτύπησες; Για να δω...

Παργουάνα: Όχι.*(Παύση)* Όταν περπάταγα. Περπάταγα πολύ...Είχα το μωρό αγκαλιά. Ο πατέρας τη μάνα. Στο βουνό. Χιόνι.

Χάρης: Πόσο χρονών ήσουν;

Παργουάνα: Δεν θυμάμαι.

Χάρης: Στο γιατρό το έδειξες;

Παργουάνα: *(σηκώνει τους ώμους)*

Χάρης: Έλα να προσπαθήσουμε μαζί..Μαλακά (πάει να της πιάσει το χέρι)

Παργουάνα: (τραβιέται απότομα) Όχι!!

(Μπαίνει η Στέλλα)

Στέλλα: Χάρη γρήγορα εξ..(σταματάει) Τι γίνεται εδώ;!!!

Χάρης: Κάνουμε μάθημα. Να μάθει να γράφει..

Στέλλα: Θεέ μου!!

Χάρης: Σήμερα ξεινήσαμε. Έψαξα, βρήκα βιβλίο και ...

Στέλλα: Μα πόσο μαλάκας μπορεί να είσαι;!!!

Χάρης: Μα εσύ δεν είπες...

(Τα λόγια του χάνονται σε ένα ανθρώπινο βουητό που όλο και πλησιάζει. Ξεχωρίζει μια βαριά αντρική φωνή που φωνάζει στα φαρσί)

Στέλλα: Σκασμός!! Ησυχία!!

Παργουάνα: Πάπα..

Στέλλα: Σςςς..Ναι, ο πατέρας σου.

Χάρης: Τι έγινε; (χτυπάει το τηλέφωνο) Ναι κε Διοικητά..Σε ετοιμότητα. Μάλιστα...

Στέλλα: (ταυτόχρονα) Το κλειδί..το κλειδί..Που έχεις το κλειδί;

Χάρης: (επαναλαμβάνει ρομποτικά, χωρίς να κάνει καμία κίνηση) Το κλειδί....Το κλειδί...

(Η Στέλλα ορμάει πάνω του. Του αδειάζει τις τσέπες. Πέφτουν ανακατωμένα, σπρέυ, απολυμαντικά μαντηλάκια, κλειδιά. Η Στέλλα σκύβει κάτω, βρίσκει το κλειδί, τρέχει και κλειδώνει την πόρτα.)

Χάρης:(όρθιος, παγωμένος)Το κλειδί...Το κλειδί..

Παργουάνα: (στα γόνατα σε μια γωνιά, αρχίζει και κουνιέται ρυθμικά μπρος, πίσω)
Πάπα..Πάπα...

Στέλλα:(μπροστά στην πόρτα) Σςςς

(Το κοντέινερ αρχίζει να ταρακουνιέται. Ο Χάρης σταματάει. Η Παργουάνα βάζει τα χέρια της στ αυτιά και χώνει το κεφάλι της στα γόνατα.)

Φωνή άντρα στα φαρσί: Θα τα κάψουμε όλα. Μα τον Αλλάχ! Ορριζόμαστε στα παιδιά μας. Μας αφήνετε να πεθάνουμε. Βρομοέλληνες. Ευρώπη σίχαμα. Fuck Europe.

Παργουάνα: (στην ίδια στάση) Πάπα...Μάμα..

(Το κοντέινερ ταρακουνιέται έντονα. Ο Χάρης αρχίζει και βαριανασαίνει. Η Στέλλα σκύβει, πιάνει το σπρέυ και του το δίνει. Παίρνει βαθιές ανάσες. Η Στέλλα του κάνει νόημα να σιωπάσει)

Χάρης:(ψιθυριστά) Τι λέει;

Στέλλα:(μέσα απ τα δόντια) Σκασμός!!

Παργουάνα: (έχει σηκώσει το κεφάλι και έχει κατεβάσει τα χέρια από τα αυτιά) Θέλει.. δίκιο...help...

(Παύση)

(Το κούνημα σταματάει. Η βουή απομακρύνεται. Η Στέλλα πηγαίνει στο παράθυρο)

Στέλλα: Πάνε στον Διοικητή. Σε λίγο θα ρθει η αστυνομία και θα κρυφτούν στα κοντέινερ. Λήξη συναγερμού.

(Ο Χάρης καταρρέει στην καρέκλα. Η Στέλλα κάθεται κι αυτή. Η Παργουάνα στην ίδια θέση)

Στέλλα: Τους μαλάκες!!Τους μαλάκες!!Τους μαλάκες!!

Χάρης: Τι έγινε;

Στέλλα: Τους μαλάκες!!

Χάρης: Στέλλα!! Μίλα επιτέλους!!

Στέλλα: Τι να πω ρε Χάρη; Κάθεσαι εδώ μέσα κλεισμένος και το παίζεις καλός Σαμαρείτης και δεν μυρίζεσαι τίποτα. Αθώα περιστερά!!

Χάρης: Σταμάτα το αυτό και μίλα!!

Στέλλα: Οι λίστες σου Χάρη.

Χάρης: Τι οι λίστες μου;

Στέλλα: Οι λίστες με τους αναγνωρισμένους πρόσφυγες που τις στέλνεις ωραία και τακτοποιημένα στον κο Διοικητή, στον αξιότιμο κο Δίκα.

Χάρης: Μίλα Στέλλα!!

Στέλλα: Οπα!!Οπα!! Εύπνησε μαζί με τον φιλότιμο και το αντράκι μέσα σου. Στάκα ρε Χαρούλη!!

Χάρης: Στέλλα!!! Γα...Γα..Γαμωτο!!

Στέλλα: Οκ. Οκ. Πάσο. Κάθεσαι; Νέα διαταγή του Υπουργείου . Όποιοι έχουν αναγνωριστεί πρόσφυγες, κομμένο το φαγητό, κομμένο το επίδομα, κομμένα τα

φάρμακα, κομμένα όλα. Μόνο κοντέινερ και για πόσο κανείς δεν ξέρει.
Γιε..γιε..Κατάλαβες τώρα;

Παργουάνα:(από την γωνιά της) Κουράστηκα...

Στέλλα: Αχ Παργουάνα συγνώμη. Συγνώμη. Μην στεναχωριέσαι. Κάτι θα γίνει.
Τόσα περάσατε και είστε ζωντανοί. Θα τα καταφέρετε. Είμαι σίγουρη.

Παργουάνα: Κουράστηκα να περπατάω. Θέλω να μένω.

Χάρης: Κάτι θα γίνει. Θα βοηθήσουμε...

Παργουάνα: Πως; Όπως με το βιβλίο; (κοιτάει την Στέλλα) Όπως με το σχολείο;

Στέλλα: Σου είχα υποσχεθεί πως θα δημιουργήσουμε τάξεις εδώ. Αλλά πρέπει
πρώτα να πάρουμε έγκριση. Καταλαβαίνεις ; Θέλει χρόνο.

Παργουάνα: Εγώ δεν έχω χρόνο.

Χάρης: Μην στεναχωριέσαι. Εσύ είσαι δυνατή, πέρασες ολόκληρο βουνό...

Παργουάνα: (τον κοιτάει έντονα) Εσύ δεν ξέρεις. Τίποτα.

(ακούγεται ένα ξύσιμο και ένα σιγανό κλάμα έξω από την πόρτα)

Χάρης: (πετάγεται)Τι έγινε πάλι;

Παργουάνα:(τρέχει στην πόρτα) Μαλαλάι..

(Η Στέλλα ξεκλειδώνει την πόρτα. Μπαίνει η μικρή της προηγούμενης σκηνής κλαίγοντας
χώνεται στην αγκαλιά της Παργουάνα και της μιλάει ψιθυριστά στο αυτί)

Στέλλα: Είναι καλά; Φοβήθηκε;

Παργουάνα: Η μάνα. Έβγαλε την μαντήλα και τρέχει. Πάλι.

Στέλλα: Καυμενούλι. (πάει να χαιδέψει την μικρή στο κεφάλι. Αυτή αποτραβιέται)

Χάρης: Να..να..να...(η μικρή τρέχει και τον παίρνει αγκαλιά)

Χάρης: (αμήχανα προσπαθεί να αγκαλιάσει και αυτός την μικρή)Να..να..Να κάνουμε
κάτι....

Παργουάνα: Μαλαλάι...(η μικρή έρχεται και χώνεται πάλι στην αγκαλιά της)

Παργουάνα: (στον Χάρη και στην Στέλλα) Σουκοράν (Φεύγουν)

(Γαύση)

Χάρης: Δεν είναι δυνατόν!!

Στέλλα: Και όμως είναι.

Χάρης: Είναι ολόκληρη οικογένεια. Τόσα παιδιά, η μάνα άρρωστη. Πως θα ζήσουν;

Στέλλα: Μόνο για τους Τζαμσίντι νοιάζεσαι;

Χάρης: Αυτούς ξέρω. Η Παργουάνα κουβαλούσε την μικρή στην αγκαλιά, στα χιόνια, στο βουνό, θέλει να μάθει, να πάει σχολείο, να ζήσει...Πως την πετάνε έξω;

Στέλλα: Μην ανησυχείς. Το ξέρω αυτό το βλέμμα. Είναι σκυλί. Θα επιβιώσει.

Χάρης: Στέλλα πως μπορείς; Είναι παιδί.

Στέλλα: Όποιος έχει φάει σκατά Χάρη δεν είναι παιδί.

Χάρης: Στέλλα δεν ξέρεις τι λες.

Στέλλα: Ξέρω πολύ καλά. Έχω φάει σκατά και ξέρω.

Χάρης: Στέλλα συγνώμη δεν ήξερα...

Στέλλα: Κόφτο. ! Δεν ενδιαφέρουν τα δικά μου.

Χάρης: Ναι...Ασφαλώς(Παύση)Αλλά κάτι πρέπει να κάνουμε...

Στέλλα: Όχι πάντως τις μαλακίες σου κε καλέ Σαμαρείτη. Που κουβαλάς εδώ την μικρή μόνη της, να σας δει ο πατέρας της, να μας κάψει, να την σφάζει κι αυτή, να της κάνεις μάθημα λέει, με ένα κωλοβιβλίο για επτάχρονα. Τι νομίζεις ότι κάνεις Χάρη; Αλλά έτσι είστε εσείς. Σας ξέρω καλά. Για να χετε το κεφαλάκι σας ήσυχο το βράδυ στο μαξιλάρι, πετάτε ένα ψίχουλο και δεν σας νοιάζει αν θα πέσει ο άλλος μες τον λάκκο για να το πιάσει.

Χάρης: Στέλλα δεν ήξερα...Για καλό το έκανα..Να βοηθήσω ήθελα..Με παρακάλεσε...Ήταν απελπισμένη...

Στέλλα:(τον κοιτάει) Το ξέρω ρε Χάρη. Το ξέρω. Νομίζεις πως δεν το ξέρω; (Παύση) Συγνώμη. (Παύση) Αλλά δεν γίνεται έτσι...

Χάρης: Και πως γίνεται; Πες μου. Βόηθα με. Τι να κάνουμε; Τι να κάνω;

Στέλλα: Its your choice.(Φεύγει)

Χάρης: Γα...γα... (χτυπάει το τηλέφωνο) Ναι Εύα..Όλα καλά...Εντάξει..Όχι τα ρούχα δεν τα έδωσα...Όχι Εύα! Ήταν μικρά δεν τους έκαναν..Φτάνει!! Έχω δουλειά! Θα τα πούμε σπίτι..Ναι...Καντα με κιμά...Τα τρώω...(κλείνει το τηλέφωνο) Γαμώτο!!!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Επόμενη μέρα. Ίδιος χώρος. Βροχή. Η Στέλλα κόβει νευρικές βόλτες κρατώντας έναν πάκο χαρτιά. Μπαίνει ο Χάρης)

Στέλλα: Έλα ρε! Που είσαι; Έφερα τις λίστες με τους ευάλωτους.

Χάρης: Έλα...τι;

Στέλλα: Χελούου!! Σύμπαν καλεί Χάρη. Άντε πάρτες αγόρι μου, γίναμε παπιά και έχουμε και δουλειά.

Χάρης: Στέλλα ...τι θες; Δεν καταλαβαίνω...

Στέλλα: Ρε..είσαι καλά; Ρε σύ είσαι άσπρος και τρέμεις...Είσαι καλά;

Χάρης: Πες τι θες!

Στέλλα: *(αργά)* Τις λίστες Χάρη.... Που ετοίμασε η οργάνωση...Ποιοι αναγνωρισμένοι πρόσφυγες θα εξαιρεθούν από τα νέα μέτρα γιατί είναι ευάλωτοι. Κατάλαβες τώρα;

Χάρης *(της αρπάζει τα χαρτιά από τα χέρια)* Είναι και οι Τζαμσίντι μέσα;

Στέλλα: Όχι ρε! Μην κάνεις έτσι. Φέρτες εδώ θα τις σκίσεις. Πώς να ναι στους ευάλωτους αφού έχουν αρχηγό οικογένειας άνδρα, που στύβει και πέτρες μάλιστα. Μόνο οι βαριά άρρωστοι και αυτοί, εάν είναι δυνατόν, να ναι του θανατά.

Χάρης: Μα η γυναίκα του.....κι έχει τόσα παιδιά να φροντίσει...

Στέλλα: Άκου Χάρη. Η γραμμή σκληραίνει μέρα με τη μέρα. Δεν το πήρες ακόμα χαμπάρι; Και μεταξύ μας, τύπους σαν τον Τζαμσίντι σου δεν τους πολυθέλουν μέσα στα πόδια τους φυτίλι αναμμένο.

(Γιαύση. Ο Χάρης την κοιτάει έντονα)

Στέλλα: Χάρη; Τι έγινε ρε;

Χάρης: *(δεν κατεβάζει το βλέμμα)* Και εσύ τι έκανες;

Στέλλα: Επ! Τι...τι..να κάνω εγώ;

Χάρης: Εσύ! Πες μου τι έκανες; Εσύ!

Στέλλα: Άκου Χάρη εγώ είμαι η τελευταία τρύπα του ζουρνά. Ότι μπορώ κάνω και προσπαθώ. Δεν θα ρθεις εσύ ο χθεσινός να μου βάλεις το μαχαίρι στο κόκκαλο και να με κατηγοράς κι από πάνω! Ήρθες εδώ απ τα πούπουλα κι απ τα καθαρά τα σεντονάκια και κάνεις και κριτική, μη χέσω! Την δουλειά μου κάνω όσο μπορώ καλύτερα!

Χάρης: Γα...γα...ΓΑΜΩΤΟ! Όλοι τα ίδια λέτε. Όλοι τα ίδια. Τα ίδια. Δεν γίνεται. Δεν γίνεται. Δεν γίνεται!!

Στέλλα: Ρε πουλάκι μου...Ηρέμησε...Ηρέμησε..Πάλι ο λαιμός...Που ναι το γαμημένο το σπρέυ..(Ορμάει, το παίρνει από την τσέπη του, τον βοηθάει να κάνει εισπνοές) Έτσι μπράβο...Μπράβο το καλό παιδί...Μπράβο...Χαρούλη, όλα καλά τώρα;

Χάρης: Εντάξει είμαι. Ευχαριστώ.

Στέλλα: Θεεεε καφέ;

Χάρης: Δεν πίνω.

Στέλλα: Το ξέχασα.

Χάρης: (της πιάνει το χέρι) Καλά είμαι τώρα. Μην ανησυχείς.

Στέλλα: (βάζει το χέρι της πάνω στο δικό του, χαμογελάει) Τι έγινε ρε Χαρούλη; Ποιος σε πείραζε;

Χάρης: Πήγα έπιασα τους δικούς μου το πρωί.

Στέλλα: Ποιους;

Χάρης: Τους συναδέλφους από το Υπουργείο. Τους είπα παιδιά κάτι πρέπει να κάνουμε. Εμείς οι ίδιοι. Να διαμαρτυρηθούμε από μέσα. Να αρνηθούμε. Δεν γίνεται να πετιούνται ολόκληρες οικογένειες, παιδιά, το φαντάζεσαι, παιδιά στο δρόμο...

Στέλλα: (του χαιδεύει το χέρι) Ησύχασε..Ησύχασε...

Χάρης: (της σφίγγει το χέρι) Είδα την Παργουάνα στον ύπνο μου. Να βρέχει. Να περπατάει, όλο να περπατάει και να βουλιάζει ολο και περισσότερο στη λάσπη. Και αυτή όλο να περπατάει. Να μη σταματάει. Με την μικρή αγκαλιά. Να μην σταματάει και να με κοιτάει. Κουράστηκα, κουράστηκα έλεγε. Ούτε βοήθεια, ούτε τίποτα. Κουράστηκα μόνο.

Στέλλα: Χάρη μου σε παρακαλώ. Cool. Cool. Φθάνει τώρα.

Χάρης: Τους είπα. Τους εξήγησα. Φώναξα. Το πιστεύεις; Φώναξα.

Στέλλα: Ρε..

Χάρης: Τίποτα. Με κοιτούσαν σαν..σαν ούφο. Έφευγαν ένας, ένας, χωρίς να πουν κουβέντα. Μόνο ο τελευταίος. Κοίτα την δουλειά σου, μου λέει. Σε λίγους μήνες θα μας αποσπάσουν αλλού πάλι. Είμαστε η τελευταία τρύπα του ζουρνά. Βαράς το κεφάλι σου στον τοίχο, δεν αλλάζει έτσι το σύστημα, για το καλό σου στο λέω. Αυτό. Αυτό.

Στέλλα: Δίκιο είχε. Αλλά μπράβο Χάρη. Δεν σου το χα.

Χάρης: Φώναξα Στέλλα...

Στέλλα: Μπράβο Χάρη. Τι να πω..

Χάρης: Φώναξα στον Διοικητή...

Στέλλα: Μαλάκα μου! Εσύ στον Δίκα; Πως;

Χάρης: Κε Διοικητά. Είναι απάνθρωπο. Εγώ δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Να γράφω ονόματα παιδιών σ αυτές τις λίστες. Είναι σαν να τα σιοτώνω.

Στέλλα: Ρε Χάρη! Δεν το πιστεύω!! Είσαι...Είσαι...Και τι σου είπε;

Χάρης: Χάρη μου εκτιμώ βαθύτατα την ευαισθησία σου. Είσαι από τους πιο συνεπείς εργαζόμενους στην δομή γι αυτό κι εγώ σου ανέθεσα αυτό το τόσο υπεύθυνο έργο. Είχα σκοπό μάλιστα να στο αναθέσω αποκλειστικά. Να έχεις επαφή απευθείας με το υπουργείο χωρίς καμία δική μου ανάμειξη. Εάν όμως δεν μπορείς...Μην νομίζεις ότι κι εγώ μένω ασυγκίνητος μπροστά στο δράμα των ανθρώπων. Μην ξεχνάς όμως ότι έχουν την τύχη να έχουν έλθει σε μια δημοκρατική χώρα.

Στέλλα: Δημοκρατική χώρα...

Χάρης: Αν όμως εσύ δεν μπορείς να αντεπεξέλθεις θα το αναθέσω σε κάποιον άλλον.

Στέλλα: Έτσι ε; Κάποιος θα βρεθεί να κάνει την δουλειά.

Χάρης: Ναι.

Στέλλα: Κι εσύ σιούπισες τα χέρια σου και αποχώρησες με αξιοπρέπεια.

Χάρης: Στέλλα τι να κάνω; Πες μου τι να κάνω;

Στέλλα: Φτάνει Χάρη. Πάρτο απόφαση. Έχουν δίκιο. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα.

Χάρης: Εσύ...

(Ανοίγει απότομα η πόρτα. Η Παργουάνα κρατάει την μικρή από το ένα χέρι και από το άλλο μια σακούλα.. Μούσκεμα από την βροχή. Στέκονται κοκκαλωμένες στον παραστάτη)

Χάρης: Εσύ..

Στέλλα: Παργουάνα τι θες εδώ; Θα πουντιάσετε. Κάτσε να σε σιουπίσω.

Παργουάνα*(την διακόπτει)* Είπε ο πατέρας να ζητήσουμε συγνώμη. Έκανε λάθος. Συγνώμη. Ελλάδα καλή. *(στην Μαλάλα)* Πες συγνώμη. *(η μικρή την κοιτάει. Η Παργουάνα της σφίγγει παρατεταμένα το χέρι)*

Παργουάνα: Συγνώμη..

Μαλαλάι: Συγνώμη..Ελλάντα

Παργουάνα: ..καλή good

Μαλαλάι: ..good. *(βάζει τα κλάματα από το σφίξιμο)*

Χάρης: Δεν...

Στέλλα: Ο πατέρας σου που είναι; Γιατί δεν ήλθε αυτός;

Παργουάνα: Πάει...Ψάχνει...Δουλειά..Γερμανία....Δεν ξέρω....Φεύγουμε ...Πάλι...*(δίνει την σακούλα στον Χάρη)* Τα βιβλία. Δωσ τα σε άλλο παιδί για το σχολείο *(Τραβάει την μικρή να φύγουν)*

Στέλλα: Στάσου λίγο βρε κορίτσι μου..Να σταματήσει η βροχή...Που το τρέχεις το μικρό . Να..*(δίνει στην μικρή ένα πάκο μπισκότα και αυτή τα ανοίγει και αρχίζει να τα καταβροχθίζει)*

Παργουάνα: Όχι. Η μάνα μόνη. Δεν έχει φάρμακα. *(κάνει κίνηση προς τα έξω)*

Χάρης: Όχι Παργουάνα. Όχι. Δεν θα φύγετε.

Παργουάνα: Η μάνα...

Χάρης: Εδώ θα μείνετε. Στην Ελλάδα.

Στέλλα: Χάρη...

Παργουάνα : Ναι; Εσύ ξέρεις; Ναι;

Στέλλα: Χάρη...

Χάρης: Ναι δεν θα φύγετε. Κάτι θα γίνει.

Παργουάνα: Ναι!

Χάρης: Κράτα τα βιβλία. Θα συνεχίσεις το σχολείο. Όλα θα πάνε καλά. Στο υπόσχομαι! *(Η Παργουάνα παίρνει την σακούλα και την κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά της)*

Στέλλα: Χάρη τι σκατά κάνεις!!!

(Η μικρή τρέχει και δαγκώνει το χέρι της Στέλλας και μετά πηγαίνει στον Χάρη και του δίνει το μισοφαγωμένο της μπισκότο. Χαμογελάει. Πιάνει το χέρι της Παργουάνα και φεύγουν)

Στέλλα: Τι κάνεις ρε; Τι κάνεις;!!! Πετάς στον απελπισμένο κομμένο σκονί να αρπαχτεί να πέσει πιο βαθιά στον γκρεμό;!! Το χουμε δει το έργο με Χάρη. Το

φάγαμε πολλές φορές στο πετσι μας!! Μαλάκες!!(φεύγει χτυπώντας δυνατά την πόρτα)

(Ο Χάρης ενδιάμεσα προσπαθεί να ψελλίσει)

Χάρης: Στέλλα..Εγώ...(Τον κόβει ο ήχος της πόρτας)

(Ο Χάρης μένει κοκκαλωμένος. Το βλέμμα καρφωμένο στην πόρτα)

(Μεγάλη παύση)

(Ο Χάρης σαν να ξυπνά από λήθαργο. Πιάνει το τηλέφωνο με ήρεμες, αποφασιστικές κινήσεις. Πληκτρολογεί)

Χάρης: Κε Διοικητά....Ναι Εγώ είμαι ο Χάρης Είχατε δίκιο κε Διοικητά. Ήταν μια στιγμιαία παρόρμηση. Συμβαίνουν αυτά. Θα αναλάβω αποκλειστικά τις λίστες. Ναι και την άμεση επικοινωνία με το Υπουργείο. Εγώ θα είμαι ο υπεύθυνος. Μόνον εγώ.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ίδιος χώρος. Μια εβδομάδα μετά. Μουντός καιρός. Βαριά συννεφιά. Ο Χάρης και η Στέλλα κάθονται δίπλα με τα κεφάλια σκυμμένα σε κάποια χαρτιά)

Στέλλα: *(πετάγεται πάνω)* Α παράτα με ρε! Όχι!

Χάρης: *(ασθμαίνοντας)* Στέλλα, σε παρακαλώ. Δεν μ άφησες να ολοκληρώσω. Να σου εξηγήσω. Κάτσε ν ανάψω το φως, να βλέπεις καλύτερα. Μεσ το σιοτάδι είναι δύσκολα.

Στέλλα: Σιοτάδι βαθύ έχεις στο κεφάλι σου. Εμ βέβαια έτσι είναι! Είπες εσύ την παπάρρα καλά, καλά, και μετά να τρέχεις τους άλλους. Αλλά δεν φταις εσύ. Εγώ ο μαλάκας που κουβαλήθηκα εδώ και κάθομαι και σ ακούω κι από πάνω. Σα να μην έχω μυριστεί τι φρούτο είσαι. Αλλά μια ζωή μαλάκας, πάντα μαλάκας.

Χάρης: Στέλλα....

Στέλλα: Μια χαρά τα λέω! Πάντα μαλάκας! Δεν βάζω μυαλό..Εκεί να μπλέκω...Να φάω το κεφάλι μου..Ας το διάολο! Φεύγω.

Χάρης: Κάτσε κάτω!

Στέλλα: *(σταματάει απότομα)* Ρε...

Χάρης: Κάτσε κάτω ΤΩΡΑ και ηρέμησε! *(μικρή παύση)* Σε παρακαλώ.

Στέλλα:*(κάθεται)* Λέγε..Πέντε λεπτά σου δίνω.

Χάρης:*(της χαμογελάει)* Ευχαριστώ.

Στέλλα: Ας τα αυτά. Πέντε λεπτά με το ρολόι.

Χάρης: Δεν θα πεταχτείς όμως να φύγεις προτού να τελειώσω. Θα μ αφήσεις να ολοκληρώσω. Σύμφωνοι;

Στέλλα: *(μέσα από τα δόντια, μουγκρίζοντας, σαν να το φτύνει)* Οχι

Χάρης: Λοιπόν...Η οργάνωση σου, στέλνει προτάσεις για τους ευάλωτους κάθε εβδομάδα. Μου τις φέρνεις εσύ. Σύμφωνοι;

Στέλλα: Αυτά τα παμε. Τελειώνε...

Χάρης: Μέσα σ αυτές μπαίνει και το όνομα των Τζαμσίντι με υποσημείωση για την κατάσταση της γυναίκας του και τον αριθμό των προστατευόμενων μελών, των παιδιών.

Στέλλα: Ναι καλά! Και να φάω εγώ το κεφάλι μου...ΟΧΙ Στο πα δέκα φορές.

Χάρης: *(ασθμαίνοντας και όσο προχωράει στην ανάπτυξη του σχεδίου ο ρυθμός ανεβαίνει)*Στέλλα υποσχέθηκες να μ ακούσεις μέχρι τέλους. Ξέρεις ότι εγώ δεν

μπορώ να προσθέσω ευάλωτους στην δική σας λίστα. Μπορώ μόνον να αφαιρέσω. Λοιπόν. Την παραλαμβάνω. Δεν τους αφαιρώ. Την στέλνω απευθείας στο Υπουργείο. Λοιπόν. Δεν χρειάζεται έγκριση από τον Διοικητή. Το Υπουργείο την αποδέχεται όπως είναι, μας έχει εμπιστοσύνη, δεν τα πολυκοιτάει. Το χω επιβεβαιώσει.

Στέλλα: Και μετά, όταν θα μαθευτεί στο καμπ, θα σκάσει στο κεφάλι μου. Χαίρεται. *(σηκώνεται να φύγει)*

Χάρης: Στέλλα δεν θα γίνει τίποτα. Στο υπόσχομαι. Αυτό που δεν μ' άφησες να σου εξηγήσω είναι ότι το Υπουργείο κεντρικά μπορεί να εντάξει στις λίστες όποιους θέλει, άσχετα εάν υπάρχουν στις αρχικές. Διάβασα προσεχτικά την εγκύκλιο και κοιτάξα και τα αρχεία της προηγούμενης εβδομάδας.

Στέλλα: Καλά και δεν θα φαίνεται ποιος το πρότεινε;

Χάρης: Όχι Στέλλα. Σε μας φθάνει μόνον η απόφαση του Υπουργείου. Μόνον εγώ βλέπω τις λίστες που φεύγουν από εδώ. Μόνον εγώ.

Στέλλα: Αφού λοιπόν μπορείς, όταν στις φέρω, να συμπληρώσεις τα ονόματα και μόνος σου, γιατί θες να ανακατέψεις και μένα;

Χάρης: Δεν θέλω να ανακατέψω Στέλλα. Στο εξηγή τόση ώρα! Δεν μ' ακούς! Προς Θεού! Κι αν χρειαστεί θα πάρω εγώ πάνω μου όλη την ευθύνη. Ήθελα απλώς να ξέρεις. Για να μην πέσεις απ τα σύννεφα. Για να σαι προετοιμασμένη. Για να σε προστατέψω. *(Παύση)* Ήθελα να ξέρεις ότι δεν είμαι μόνο λόγια.

Στέλλα: *(τον κοιτάει διερευνητικά)* Για μένα το κάνεις;

Χάρης: Όχι! *(αργά σαν να το σκέφτεται)* Όχι *(παύση)* Για τα παιδιά..για την μικρή, για την Παργουάνα..για τα παιδιά....

Στέλλα: Ωραία και πες ότι σώζεις την Παργουάνα και την μικρή...με κάποιον τρόπο. Νομίζεις ότι άλλαξε κάτι; Ξέρεις πόσα άλλα παιδιά πετάγονται έξω αυτή τη στιγμή;

Χάρης: Εγώ όμως είμαι εδώ Στέλλα. Αυτούς ξέρω. Εσύ δεν μου πες ότι εδώ μέσα φαίνονται όλα; Ότι δεν μπορείς να κρυφτείς; Ότι θες, δεν θες, παίρνεις θέση; *(Παύση)* Για μένα το κάνω. *(μικρή παύση)* Νομίζω για μένα.

Στέλλα:*(τον πλησιάζει)* Είσαι περίεργος άνθρωπος Χάρη. *(του χαιδεύει το μάγουλο. Ο Χάρης της αγγίζει το χέρι. Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Χάρης σπασμωδικά το ψάχνει στην τσέπη. Η Στέλλα το παίρνει από το τραπέζι και του το δίνει)*

Χάρης: Έλα Εύα...Καλά..Όλα καλά... Όχι, Όχι. Δεν τα έδωσα τα καινούργια τα ρούχα στα κοριτσάκια. Όχι θα το κάνω. Δεν τις βρήκα ακόμα. Καλά Εύα. Δεν θα το ξεχάσω. Το βράδυ. Ότι σ' αρέσει. Δεν με νοιάζει. *(κλείνει το τηλέφωνο)*

(Παύση)

Στέλλα: Το πρόσωπο;

Χάρης: Ναι.

Στέλλα: Έλα ρε μην κοκκινίζεις. Δεν είναι κακό. (Παύση) Είστε καιρό μαζί;

Χάρης: Απ το λύκειο.

Στέλλα: Ουάου!!(μικρή παύση) Την αγαπάς;

Χάρης: Την νοιάζομαι. Με φροντίζει.

Στέλλα: Μάλιστα.

Χάρης: Αυτή με πλησίασε. Ήμουν περίεργος τότε.

Στέλλα: (χαμογελάει τρυφερά) Ενώ τώρα...

(Παύση)

Στέλλα: Έστειλε ρούχα για τις μικρές;

Χάρης: Ναι. Της μίλησα για την Παργουάνα και την Μαλαλάι και μάζεψε ρούχα στο σχολείο. Είναι δασκάλα.

Στέλλα: Για το σχέδιο ξέρει;

Χάρης: Όχι. Μόνον εσύ.

Στέλλα: Μόνο εγώ;

Χάρης: Μόνον εμείς οι δύο.

Στέλλα: Μάλιστα. Εμείς οι δύο. Μόνο.

(Παύση)

Χάρης: Μ εμπιστευέσαι;

Στέλλα: Δεν εμπιστεύομαι κανέναν.

Χάρης: Εμένα; Εμένα Στέλλα;

Στέλλα: Έχω μεγαλώσει σε ίδρυμα Χάρη.

Χάρης: Στέλλα..

Στέλλα: Μην το πεις σε κανέναν. (μικρή παύση) Σε παρακαλώ.

Χάρης: Στελλάκι ...

Στέλλα: Κόφτο. Δεν χρειάζομαι λύπηση Χάρη. Δεν στο πα γι αυτό.

Χάρης: Στέλλα... Δεν θα το μάθει κανείς από μένα.

Στέλλα: *(τον κοιτάει)* Έχω μάθει να φυλάω μόνη μου τον κώλο μου και να μην δίνω μπέσα σε κανέναν.

Χάρης: *(της πιάνει το χέρι)* Εμένα;

Στέλλα: Τα θηρία περιμένουν. Περιμένουν να σε φάνε εκεί έξω.

Χάρης: *(της χαιδεύει απαλά το χέρι)* Εμένα, όμως, μ εμπιστεύεσαι;

Στέλλα: Δεν ξέρω...

Χάρης: Δεν θα σε προδώσω.

Στέλλα: Δεν θα με ρίξεις;

Χάρης: Ποτέ.

Στέλλα: Ποτέ;

Χάρης: Στ ορκίζομαι.

(Μεγάλη παύση. Κοιτιούνται)

Στέλλα: *(πετάγεται απότομα)* Πάμε!

Χάρης: Που; Τι;

Στέλλα: Πάμε ρε! Να το κάνουμε! Να χώσουμε τους Τζαμσίντι στις βρωμολίστες τους. Γιούρια!!!

Χάρης: Αλήθεια;

Στέλλα: Πάμε ρε όνειρο! Κόλλα πέντε!

Χάρης: Μαζί;

Στέλλα: Μαζί!

Χάρης: Οι δυό μας;

Στέλλα: Οι δυό μας!!

(Χτυπούν τα χέρια. Αγκαλιάζονται)

Στέλλα: *(στρέφει το βλέμμα στο παράθυρο)* Χάρη κοίτα! Τα σύννεφα φεύγουν! Σημάδι!

Χάρης: Σαν άλογα! Ναι!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Μια εβδομάδα μετά. Καθαρός ουρανός. Ηλιοφάνεια. Ο Χάρης μόνος του στο κοντέινερ. Κάθεται. Ακίνητος με τα μάτια καρφωμένα στο τηλέφωνο. Ξαφνικά τινάζεται, αρπάζει το τηλέφωνο και πληκτρολογεί)

Χάρης: *Κε Διοικητά καλημέρα...Ναι..Ο Χάρης είμαι..Με ειδοποίησαν ότι με ζητήσατε...Ναι..Ναι..καταλαβαίνω. Συγνώμη εάν σας ενόχλησα. Ναι...όταν τελειώσετε. Ασφαλώς. Περιμένω να με καλέσετε εσείς. (Κλείνει το τηλέφωνο. Μένει καρφωμένος στην ίδια θέση. Αρχίζει να βαριανασαίνει. Βγάζει το σπρέυ και παίρνει βαθιές ανάσες. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ορμητικά η Στέλλα. Ο Χάρης κρύβει βιαστικά το σπρέυ)*

Στέλλα: Τι έγινε;

Χάρης: Εσύ ..τι..τι έγινε;

Στέλλα: Χαμός.

Χάρης: Τι κρατάς εκεί;

Στέλλα; *Δήθεν τις καινούργιες λίστες. Να χω μια δικαιολογία για να ρθω. (μικρή παύση) Μη δίνουμε στόχο.*

Χάρης: Σωστά. *(πηγαίνει και κλείνει το παράθυρο)*

Στέλλα: Ρε θα σκάσουμε...

Χάρης:*(πέφτει το μάτι του στο κινητό. Το παίρνει και το βάζει στο συρτάρι του γραφείου)*
Μη δίνουμε στόχο.

Στέλλα: Το κινητό τώρα τι σου φταιζε;

Χάρης: Δεν ξέρεις καμιά φορά ...Τόσα ακούγονται...Κι οι τοίχοι έχουν αυτιά...

Στέλλα:*(απομακρύνεται.)* Ρε συ...Φοβάσαι..

Χάρης: Όχι..Όχι...Δεν είναι αυτό..Αλλά είναι καλό να παίρνουμε τα μέτρα μας.....

Στέλλα: Μάλιστα....*(αμυδρά επικριτικά)* Φοβάσαι..*(πάει να φύγει)*

Χάρης:*(της πιάνει τα χέρια)* Στέλλα όχι. Δεν είναι αυτό. Εδώ. Εδώ μαζί είμαστε. Το κάναμε. Τα καταφέραμε. Το καταφέραμε. Μπήκανε στη λίστα. Οι Τζαμσίντι. Θα μείνουν. Θα έχουν τροφή και φάρμακα. Η Παργουάνα θα συνεχίσει το σχολείο. Η μικρή δε θα κλαίει άλλο.

Στέλλα: Ναι..Το καταφέραμε. Αλήθεια. Δεν μπορώ να το πιστέψω. Πρώτη φορά..

Χάρης: Πρώτη φορά Στέλλα. Είναι σημαντικό.. Γι αυτό πρέπει να το προστατέψουμε. Και για μας και γι αυτούς. Καταλαβαίνεις τώρα;

Στέλλα: Έχεις δίκιο. Έχεις δίκιο.(μικρή παύση) Αν..όμως...αν....Δεν θα με δώσεις; Ε; Δεν θα με δώσεις;

Χάρης: (της σφίγγει δυνατά τα χέρια) Όχι Στέλλα. Στο υπόσχομαι. Αυτό αποκλείεται. Με πιστεύεις έτσι δεν είναι;

Στέλλα:(του σφίγγει κι αυτή τα χέρια. Τον κοιτάει. Μικρή παύση) Ναι . Γαμώ το κέρατό μου σε πιστεύω. Πρώτη φορά...Γαμώ το κέρατό μου...Πρώτη φορά..

Χάρης:(την κοιτάει κι αυτός) Ευχαριστώ.

(Μικρή παύση. Χαμογελούν)

Χάρης: Πες μου πως το πήρανε...Τι έγινε; Εγώ είμαι καρφωμένος εδώ μέσα. Δεν μπορώ να ξεμυτίσω. Πρέπει να κάνω σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Μην καρφωθούμε μόνοι μας.

Στέλλα; Έχεις δίκιο.

Χάρης: Τι έγινε λοιπόν;

Στέλλα: Χαμός. Στην οργάνωση τα χουν παιγμένα. Ο Δίκας πήρε τηλέφωνο το μεγάλο τον δικό μας, έκανε ερωτήσεις. Αυτός, όμως, δεν μάσησε. Τον έβαλε στην θέση του. Κατά βάθος νομίζω ότι χάρηκε.

Χάρης: Δεν πιστεύω να...

Στέλλα: Όχι. Όχι. Αποκλείεται. Πραγματικά χάρηκε. Δεν θα το ψάξει. (μικρή παύση) Νομίζω.

(μικρή παύση)

Στέλλα: Εσένα ο Δίκας;

Χάρης: Τι;

Στέλλα: Σε ενόχλησε καθόλου;

Χάρης: Όχι.(τρέμουν ελαφρά τα χέρια του. Τα κρύβει στις τσέπες) Ασφαλώς όχι.

Στέλλα: (τον κοιτά διερευνητικά)Καλό αυτό.

(παύση. Δεν κοιτιούνται. Ο καθένας στον εαυτό του)

Χάρης; (επιφυλακτικά) Χαμός ε;

Στέλλα: Χαμός. Τρελός χαμός. Τρελός, τρελός χαμός. (αρπάζει τον Χάρη και τον στροφογυρίζει) Χαμός, χαμός κι ο Δίκας χάσκει σαν χαζός. (βάζει ρυθμό στο δίστιχο και αρχίζει να χοροπηδάει προσπαθώντας να παρασύρει και τον Χάρη που χοροπηδά άτσαλά)

Χάρης; (σε όλη την διάρκεια επαναλαμβάνει) Σςς, Σςς Θα μας ακούσουν.

(Η Στέλλα πέφτει σε μια καρέκλα εξουθενωμένη και αφήνει τον Χάρη που σωριάζεται στην απέναντι. Κοιτιούνται. Τους πιάνουν τα γέλια. Προσπαθούν να τα πνίξουν)

Χάρης: (μέσα στα γέλια) Χαμός ε;

Στέλλα: Χαμός παντού. Σε όλο το καμπ. Και στους Τζαμσίντι.

Χάρης: (σταματά να γελάει απότομα) Πήγες; Τους είδες;

Στέλλα: Ναι. Ολόκληρο πανηγύρι. Έκλαιγαν, γελούσαν. Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Αλλά μέσα στο κοντέινερ. Δεν βγήκαν έξω. Φοβούνται. Μήπως δεν είναι αλήθεια...Μήπως δώσουν στόχο...Δεν ξέρω.

Χάρης: Ναι...Καλά κάνουν. (μικρή παύση) Εσύ..Εσύ δεν πιστεύω να σε κατάλαβαν; Να υποψιάστηκαν ότι έχεις κάποια σχέση με την απόφαση;

Στέλλα: Καλά για χάπατο μ έχεις; Βρήκα αφορμή τα ρούχα. Αυτά ντε που μου δωσες, η δικιά σου δηλαδή.

Χάρης: Τους άρεσαν;

Στέλλα: Ναι. Απορώ..Τι μαλακίες ρε ήταν αυτές. Πράσινα γουνάκια, τουαλέτες και τακούνια..Που νόμιζε ότι τα στελνε;

Χάρης: Ότι της έδωσαν απ το σχολείο..Δε φταίει αυτή. Μπορεί να μην τα κοιτάζε καν.

Στέλλα: (τον κοιτάει) Την υπερασπίζεσαι λοιπόν .

Χάρης: Έτσι είναι.

Στέλλα: Τελος πάντων. Καλά κάνεις. Γι αυτό σ ... (μικρή παύση) σε πάω. Να ξέρεις, όμως, αυτές οι κότες άδειασαν τα άχρηστα απ τις ντουλάπες, καλό ξεφόρτωμα και νανάκια ήσυχα το βράδυ. Κάναμε το καθήκον. Τους έχω μάθει καλά εγώ..

Χάρης: Η Παργουάνα;

Στέλλα: Μπα...Δεν χαμπάριασε τίποτα. Τα βαλε όλα. Στάθηκε στον καθρέφτη και χαμογελούσε. Είμαι πράσινη, έλεγε. Είμαι δέντρο. Φυτεύτηκα. Μένω εδώ. Και η μικρή χοροπήδαγε πάνω, κάτω με τις τακούνες.

Χάρης: Κατάλαβε;

Στέλλα: Δεν νομίζω.Δεν ξέρω. Όταν έφρευγα μου έπιασε σφιχτά το χέρι και μου ψιθύρισε ευχαριστώ.

Χάρης: Κατάλαβε.

Στέλλα: Μπορεί για τα ρούχα.

Χάρης: ...Είναι χαρούμενη. Κάνει σχέδια. Αυτό μετράει (μικρή παύση) Τι κάναμε Στέλλα;

Στέλλα: Τι νομίζεις ότι κάναμε; Εσύ το σιέφτηρες.

Χάρης: Ναι...Εγώ...Εμείς κάναμε. ...Έκανα...*(σα να προσπαθεί να το χωνέψει)*
Χαμό...*(συλλαβίζοντας)* Χα..μό ... Χαμός, Χαμός. Χαμός, χαμός κι ο Δίκας χάσκει σα χαζός *(Το επαναλαμβάνει ρυθμικά. Αρπάζει την Στέλλα από το χέρι. Αρχίζει να χοροπηδάει)*

Στέλλα: Σςς Σςς Θα μας ακούσουν.

(Ο Χάρης δεν ακούει. Συνεχίζει να χοροπηδάει. Αρχίζει να γελάει, το γέλιο γίνεται όλο και δυνατώτερο, σχεδόν υστερικό)

Στέλλα: Χάρη, Χάρη...Ηρέμησε σε παρακαλώ. Είσαι καλά; Μίλα μου! Είσαι καλά; Χάρη! Γαμώτο!

Χάρης: *(σταματάει, προσπαθεί να ξαναβρεί την ανάσα του)* Ναι. Μην ανησυχείς. Καλά. Πολύ καλά.

Στέλλα: Θεέ μου! Πρώτη φορά σε βλέπω έτσι.

Χάρης: *(συνεχίζει να προσπαθεί να βρεί την ανάσα του)* Ναι πρώτη φορά Στέλλα. Πρώτη φορά...Στέλλα ..μου.

Στέλλα: Ηρέμησε...Σε παρακαλώ.

Χάρης: *(πιο ήρεμος)* Είμαι πολύ ήρεμος Είναι η πρώτη φορά που νιώθω τόσο ήρεμος..

Στέλλα: Αλήθεια; Φοβήθηκα. Θεέ μου !Τι γέλιο ήταν αυτό ! Σα να σπασε κατι μέσα σου, μπαμ, και χύνεται και σταματημό δεν έχει....

Χάρης: Μπορεί....*(μικρή παύση, την κοιτάει)* Είσαι όμορφη.

Στέλλα: Ε;

Χάρης: Είσαι πολύ όμορφη.

Στέλλα: *(σιωπή)*

Χάρης: Έλα εδώ.....Σε παρακαλώ...

(Η Στέλλα υπακούει. Ο Χάρης την παίρνει αγκαλιά. Η Στέλλα στην αρχή παρώνει και μετά κουρνιάζει μέσα στην αγκαλιά του)

Χάρης: Ήθελα πολύ να το κάνω αυτό.

Στέλλα: *(σιωπή)*

Χάρης: Είσαι εντάξει;

Στέλλα: *(σιωπή)*

Χάρης: Εντάξει;

Στέλλα: *(μέσα από την αγκαλιά, χωρίς να τον κοιτάει)* Πρώτη φορά που θυμάμαι είναι να μαι σε μια κούνια, να κρατάω όρθια τα κάγκελα και να κλαίω. Να μην έρχεται κανείς να με πάρει αγκαλιά, να δει τι θέλω. Αλήθεια, ψέματα, δεν ξέρω . Αλλά θυμάμαι. Να κλαίω, να κλαίω, να κλαίω και μετά να χτυπάω το κεφάλι στα κάγκελα. Και πάλι κανέναν. Θυμάμαι το αίμα να τρέχει.

Χάρης: *(της αγγίζει απαλά το μέτωπο)* Που ήταν; Εδώ;

Στέλλα: *(συγκατανεύει με το κεφάλι)*

(Ο Χάρης σκύβει και φιλάει το σημείο)

Στέλλα: *(βγαίνει από την αγκαλιά του, τον κοιτάει)* Εσύ...; Εσύ..Δεν θα μ απογοητεύσεις;

Χάρης: Ποτέ!

Στέλλα: Ότι κι αν γίνει;

Χάρης: Υπόσχομαι. Ότι κι αν γίνει.

Στέλλα: Σε πιστεύω Χάρη. Είσαι αλλιώτικος, είσαι δυνατός, είσαι..είσαι..*(μικρή παύση)* Δεν θα μπορούσα ποτέ να το φανταστώ...

(Η Στέλλα τον φιλάει ελαφρά στα χείλη και φεύγει τρέχοντας. Ο Χάρης μένει να κοιτάζει την πόρτα. Χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνει.)

Χάρης: Ναι κε Διοικητά...Ναι, δεν του έδωσα ιδιαίτερη σημασία.. Για τους Τζαμσίντι...Ναι...Προφανώς και ήταν απόφαση του Υπουργείου. Έχετε δικιο, μας εξέπληξε...Πως είπατε; Ναι, ναι, θα περάσω από εκεί. Αύριο στις εννιά...*(Κλείνει το τηλέφωνο. Στέκεται για λίγο όρθιος. Ακουμπάει τα δάχτυλά του στα χείλη του, στο σημείο που τον φίλησε η Στέλλα. Ανοίγει το παράθυρο, στέκεται κατάματα στον ήλιο, κλείνει τα μάτια, τα χέρια σε έκταση , ρίχνει το κεφάλι πίσω και αναπνέει βαθιά ενώ τον λούζει ο ήλιος)*

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Επόμενη μέρα. Ώρα οκτώ το πρωί. Συννεφιά. Ο Χάρης, μόνος του στο κοντέινερ, κόβει νευρικά βόλτες. Μονολογεί)

Χάρης: Κε Διοικητά...Ειπλήσομαι πράγματι κι εγώ...Όχι..Όχι...Καλύτερα να μιλήσει πρώτος αυτός...Ναι κε Διοικητά...Υπάρχει κάτι που θα θέλατε να συζητήσουμε; Όχι..Όχι..Λάθος. Εδώ έχει βουίξει όλο το καμπ. Σκέτο. Κε Διοικητά..Με ζητήσατε..(Σταματάει. Κάθεται. Παίρνει το τηλέφωνο. Πληκτρολογεί. Σταματάει. Το αφήνει. Κοιτάει από το παράθυρο. Μετά από λίγο, ξαναπιάνει το τηλέφωνο. Πληκτρολογεί.)

Χάρης: Εύα...Καλημέρα..Ναι..Όχι τίποτα...Απλώς να...δεν προλάβαμε να πούμε καλημέρα. Ναι, έφυγα λίγο βιαστικά. Μια πρωινή υποχρέωση στην υπηρεσία. Ναι...όλα καλά. Όχι...Καλά είμαι...Στο είπα Εύα πολλές φορές...Δεν άλλαξε τίποτα...Ο ίδιος είμαι ...Όχι, όχι..Δεν συμβαίνει κάτι...Πολλές ευθύνες...Όλα καλά..(μικρή παύση) Να πες μου απλώς ότι όλα θα πάνε καλά. Όχι..Όχι...Να ο καιρός μου φέρνει λίγο πλάκωμα. Ναι καταλαβαίνω χτύπησε το κουδούνι. Πρέπει να κλείσεις. Καλημέρα Εύα. Το βράδυ. (κλείνει το τηλέφωνο)

(Ανοίγει απότομα η πόρτα και μπαίνει η Παργουάνα. Έχει δεμένο στον λαιμό της ένα πράσινο γουνάκι.)

Χάρης: Ε; Τι; Ναι; Παργουάνα τι θες εσύ εδώ;

Παργουάνα: Καλημέρα.

Χάρης: Ε; Ναι. ..Ναι..Καλημέρα.

Παργουάνα: Δεν με είδε κανέναν.

Χάρης: Ε;

Παργουάνα: Μη φοβάσαι.

Χάρης; Όχι! Όχι! Δεν..

Παργουάνα: Έπρεπε να έρθω.

Χάρης: Παργουάνα γιατί;

Παργουάνα: Ευχαριστώ.

Χάρης: Δεν...Δεν....(μικρή παύση) Για τα ρούχα; Δεν χρειάζεται...

Παργουάνα: (χαμογελάει) Ξέρω.

Χάρης: (αμήχανα) Ναι;

Παργουάνα: Ξέρω. Μου έδωσες πίσω τα βιβλία. Είπες θα μείνεις Παργουάνα. Το υποσχέθηκες και έγινε. Ξέρω. Εσύ ήσουν.

Χάρης: (την κοιτάει στα μάτια. Αργά) Ναι.

Παργουάνα: (χαμογελάει πάλι) Μένω τώρα. Έχω ρίζα. Είμαι δέντρο. (Βγάζει το γουνάκι από τον λαιμό. Το στριφογυρίζει. Πετάγονται πράσινα χνούδια. Τα φουσάει προς τα πάνω.) Γι αυτό πετάω. Μπορώ. (τον κοιτάει) Εσύ το έκανες.

Χάρης (χαμογελάει κι αυτός) Ναι. Εγώ.

Παργουάνα: Πάπα κλαίει. Λέει θα βρει δουλειά. Μάμα κοιμάται. Ήσυχα. Μαλαλάι γελάει. Μένουμε Χάρη. Μένουμε. Δεν περπατάμε άλλο. Μένουμε. Εσύ το έκανες.

Χάρης: (συνεχίζοντας να χαμογελάει) Ναι. Εγώ το έκανα.

Παργουάνα: Ευχαριστώ. Ευχαριστώ πολύ. Σουικράν.

Χάρης: Δεν χρειάζεται. (μικρή παύση) Για μένα το έκανα Παργουάνα.

Παργουάνα: Το έκανες Χάρη. Μόνο εσύ. Κανέννας άλλος. (του δίνει ένα χνούδι από το γουνάκι) Να θυμάσαι. Μπορώ. Πετάω.

Χάρης: (το παίρνει συγκινημένος) Να προσέχεις Παργουάνα.

Παργουάνα: Εγώ θέλω να ζήσω Χάρη. Μπορώ. Θα ζήσω.

(Ανοίγει η πόρτα απότομα και μπαίνει η Στέλλα. Η Παργουάνα μαζεύεται στη γωνιά))

Στέλλα: Θα πας στο Διοικητή; Σε κάλεσε λέει από χθες; Γιατί δεν μου το πες; Γιατί δεν με ειδοποίησες; Τρέχει κάτι; Μίλα! Μίλα γαμώτο!

Χάρης: Μη φοβάσαι Στέλλα. Όλα καλά. Στο υπόσχομαι. Όλα θα πάνε καλά. Εγώ στο υπόσχομαι. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι τίποτα. Δεν έχουμε ανάγκη κανέναν. Κάναμε αυτό που έπρεπε. Θα σε προστατέψω. (της χαιδεύει το πρόσωπο.) Θα τα πούμε σε λίγο.

Στέλλα: (χαμογελάει, ηρεμεί) Ναι! Σε εμπιστεύομαι Χάρη. Θα τα καταφέρεις εσύ. Καλή τύχη!

Χάρης: (στην Παργουάνα) Παργουάνα Σουικράν.

Παργουάνα: (από τη γωνιά της) Θα τα καταφέρεις. Καλή τύχη!

(Ο Χάρης ανοίγει την πόρτα. Φεύγει με το κεφάλι ψηλά.)

Στέλλα: (γυρνάει στην Παργουάνα) Παργουάνα! Εσύ εδώ;

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(Δύο μέρες μετά. Νωρίς το πρωί. Συννεφιά. Αχνά ξεπροβάλει ήλιος. Ο Χάρης αδειάζει τα συρτάρια του γραφείου. Που και που σταματάει και κοιτάει από το παράθυρο. Κολλάει το βλέμμα του στα σύννεφα και σιγομουρμουρίζει: Δεν γίνεται. Δεν είναι δυνατόν. Δεν βγάζει νόημα. Δεν έχουν σχήμα. Δεν κολλάει. Δεν γίνεται. Δεν είναι λογικό. Γαμώτο. Δεν..Δεν...Τινάζει απότομα το κεφάλι του και επανέρχεται στον αργό ρυθμό του αδειάσματος των συρταριών. Βρίσκει το πράσινο πούπουλο που του είχε προσφέρει η Παργουάνα, το τοποθετεί στο δάχτυλό του, το φυσάει, το πούπουλο κολλάει στην μύτη του, το διώχνει, πέφτει κάτω, το κοιτάει, το πατάει με δύναμη, σα να σβήνει γόπα τσιγάρου. Χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνει.)

Χάρης: Ναι. Ξέρω. Σε μισή ώρα. Όχι. Δεν θα δημιουργηθεί κανένα πρόβλημα. Ναι. Το γνωρίζω ότι μαζεύονται. Εντάξει. *(κλείνει το τηλέφωνο. Ειρωνικά)* κε....Διοικητά.

Χάρης:*(με το βλέμμα στα σύννεφα)* Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Δεν το πιστεύω. *(Ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει η Στέλλα. Στέκεται αμήχανα στον παραστάτη της πόρτας)*

Στέλλα: Χάρη...(Παύση) Ήρθα να..

(Ο Χάρης δεν απαντάει)

Στέλλα: Χάρη...

Χάρης: *(χωρίς να την κοιτάει)* Καλύτερα να φύγεις.

Στέλλα: Χάρη...

Χάρης: Δεν έχουμε τίποτα να πούμε.

Στέλλα: Σε παρακαλώ...

Χάρης: Φύγε! Καταλαβαίνεις;

Στέλλα: Είσαι καλά Χάρη; Πάρε ανάσα. Που είναι το σπρέυ;

Χάρης: Μη μ ακουμπάς γαμώτο!!! Μακριά!!

Στέλλα: Ρε Χάρη...*(κλείνει πίσω της την πόρτα. Κάθεται)* Χάρη μου σε παρακαλώ...Άκουσε με πρώτα λίγο...

Χάρης: Τι ν ακούσω Στέλλα ΜΟΥ; Τι ν ακούσω; Θέε μου! Δεν το πιστεύω! Δεν μπορεί! Είναι όλο όνειρο! Εφιάλτης! Θα ξυπνήσω! Που θα πάει Θα ξυπνήσω!

Στέλλα: Χάρη..Σε παρακαλώ...Να σου εξηγήσω ...Να σε χαιρετήσω...Πριν φύγεις...Μην φύγεις έτσι....

Χάρης: Κόφτο Στέλλα! Να μου εξηγήσεις τι; Μη με προδώσεις Χάρη! Μη μ απογοητεύσεις! Κι εγώ ο...ο...δεν ξέρω πώς να το πω, έχασα τις λέξεις, έχασα ποιος είμαι, έχασα τα πάντα, έχασα την γη κάτω απ τα πόδια μου! Σε ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΗΚΑ Στέλλα. Σ ΑΓΚΑΛΙΑΣΑ! ΣΕ ΑΚΟΥΣΑ! ΣΕ ΕΙΔΑ! Ποιος πρόδωσε ; Πες μου ποιος πρόδωσε γαμωτο!! (ορμάει πάνω της, πάει να την πιάσει από το λαιμό, τα χέρια του τρέμουν)

Στέλλα: Μη!!!

Χάρης: Όχι! Όχι! Λάθος! Δεν θα το κανα αυτό! Ποτέ! (καταρρέει στην καρέκλα. Βάζει το κεφάλι του στα χέρια) Συγνώμη.

Στέλλα: Δεν πειράζει. Ξέρω ότι δεν θα το κανες.

Χάρης: (σηκώνει το κεφάλι) Εσύ, όμως, το έκανες! Πως μπόρεσες;

Στέλλα: Τι έκανα Χάρη; Τι νομίζεις ακριβώς ότι έκανα; Γιατί με κατηγορείς;

Χάρης: Δεν με νοιάζει για τις λίστες. Σου είχα υποσχεθεί ότι αν το ανακαλύψουν θα πάρω πάνω μου όλη την ευθύνη. Έκανα αυτό που θεωρούσα σωστό. Δεν θα σε έδινα...Ποτέ. Ακούς; Ποτέ! Δεν μπήκα ούτε μια στιγμή στον πειρασμό! Ούτε όταν ο Διοικητής ούρλιαζε πάνω από το κεφάλι μου ποιος αναρχικός με παρέσυρε και με απειλούσε με πειθαρχικό. Ένιωθα δυνατός. Πολύ δυνατός. Πάνω απ τη γη. Δεν θα σ έδινα. Δεν σε έδωσα.

Στέλλα: Το ξέρω Χάρη. Είμαι σίγουρη.

Χάρης: Εσύ όμως ...Εσύ.....Εσύ είπες....Δεν μπορώ καν να..

Στέλλα: Όχι εγώ. Η Παργουάνα..

Χάρης: Ποιος; Τι;

Στέλλα: Η Παργουάνα.

Χάρης: Η Παργουάνα τι;

Στελλα: Η Παργουάνα είπε ότι εσύ έβαλες την οικογένειά της στην λίστα γιατί την προσέγγιζες ερωτικά.

Χάρης: Θεέ μου! Γιατί; Γιατί;

Στέλλα: Για να μπορέσουν να μείνουν στο κάμπ. Της το βαλαν εκβιαστικά. Θα τους πετούσαν έξω σαν συνεργούς. Μπορεί και έξω από την χώρα.

Χάρης: Κι εσύ; Τι θέση πήρες εσύ;

Στέλλα: Σας είχα δει δυο φορές μόνους στο κοντέινερ....Αυτό μόνο είπα.

Χάρης: Είσαι...είσαι... βρώμικη.

Στέλλα: Δεν θ άλλαζε τίποτα. Ήσουν καμένος. Δεν θα σ άφηναν να γίνεις ήρωας. Δεν είναι ηλίθιοι. Έπρεπε να το θάψουν και να σε θάψουν.

Χάρης: Κι εσύ έριξες την ταφόπλακα..

Στέλλα: Όχι. Πάτησαν πάνω στην κατάθεση της Παργουάνα. Ήταν ήδη στημένο. Απλώς ήθελαν κάτι παραπάνω. *(Παύση)* Θα έχανα την δουλειά μου. *(Παύση)* Θα μου μενε στίγμα. Μπορεί και για συνέργεια σε αποπλάνηση ανηλίκου.

Χάρης: Μάλιστα...*(Παύση)* Και εγώ ο βλάκας που νόμισα πως... Είσαι ψεύτικη Στέλλα. Ψεύτρα! Βρώμικη! Σκουλήρι! *(της γυρνάει την πλάτη)*

Στέλλα: Τι νόμισες Χάρη; Πες μου τι νόμισες; Με είδες ποτέ; Μας είδες; ΣΚΑΤΑ! Μόνο τον εαυτό σου στον καθρέφτη κοιτάζεις σαν παραφουσιωμένος χάνος. Ο ήρωας! Μη χέσω! Δεν κατάλαβες τίποτα! Εσύ κι η γκόμενά σου με τα γελοίες φιλανθρωπίες, με τα ρουχαλάκια του πεταματού, τα ξεροκόμματα. *(Μικρή παύση)* Ότι κι αν γίνει τα καθαρά σεντονάκια περιμένουν, η ζωούλα σας δεν τσαλακώνεται. Δεν στάθηκες ποτέ στην άκρη, να σε ρουφά ο γιρεμός, να πέφτεις και να παλεύεις στον αέρα να πιαστείς, να μην σε καταπιεί το χάος. Μόνος ΣΟΥ. Χωρίς ασφάλειες. Χωρίς σταθερές. Εγώ και η Παργουάνα, Χάρη, δεν θέλουμε γενικά να ζήσουμε. Παλεύουμε να επιβιώσουμε. Να κρατηθούμε ζωντανές. Κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό.

Χάρης: Κι εγώ προσπάθησα να βοηθήσω...

Στέλλα: Πως; Μ ένα σχέδιο που έχασκε από παντού...Που μας πέταξε όλους στο διάολο..Τον εαυτό σου Χάρη. Για σένα. Για σένα το κανες. Για κανέναν άλλον.

Χάρης: Το έκανα όμως. Το πήρα πάνω μου. Μέχρι τέλους.

Στέλλα: Ναι. It was your choice.

(Παύση. Ακούγονται από μακριά οργισμένες φωνές)

Στέλλα: Έρχονται!! Πρέπει να φύγεις! Γρήγορα! Είναι επικίνδυνο! Μπορεί ακόμα και να σε λυντσάρουν!

Χάρης: *(παίρνει τα χαρτιά από το γραφείο. Τα βάζει στο σάκο. Πηγαίνει στην πόρτα)* Να μη σε νοιάζει. Θα τα καταφέρω.

Στέλλα: Θέλεις να έρθω μαζί σου;

Χάρης: Όχι!! Μόνος μου. Μέχρι τέλους.

Στέλλα: Καλή..

Χάρης: *(γυρνάει και την κοιτάει έντονα)*

Στέλλα: Κάποτε....Μπορεί....Εδώ...τριγύρω.

(Ο Χάρης της γυρνάει την πλάτη)

(Παύση)

(Ο Χάρης ανοίγει αποφασιστικά την πόρτα. Προχωράει. Φωνές. Φτυσιές πέφτουν πάνω του. Προχωράει με το βλέμμα ψηλά, καρφωμένο στα σύννεφα. Μουρμουρίζει Δεν γίνεται. Δεν έχουν σχήμα. Δεν είναι λογικό. Λίγο πριν να περάσει την πόλη η μικρή αδελφή της Παργουάνα, η Μαλαλάι, τρέχει πάνω του και τον τραβάει από το παντελόνι. Ο Χάρης την κοιτάει.)

Χάρης: Μαλαλάι..

Μαλαλάι: (χαμογελάει) Αλημέρα..

Χάρης: (σκύβει προς το μέρος της) Τι;

Μαλαλάι: (τον παίρνει μια σφιχτή αγκαλιά) Κα..Κα (μικρή παύση) ..Αλημέρα. (φεύγει τρέχοντας)

(Ο Χάρης χαμογελάει. Περνάει την πόλη. Το βλέμμα στα σύννεφα. Ξαφνικά στέκεται)

Χάρης: **Επιτέλους! Άλογα! Νάτα! Έγιναν άλογα. Καλπάζουν. Για πού; Ξέρουν; Μόνο καλπάζουν. Άλογα που καλπάζουν.**

(Χαμογελάει πιο πλατιά και συνεχίζει με αποφασιστικό βήμα)

ΤΕΛΟΣ

